

Sygn. akt *IV U 135/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta Krzywonos

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Misiuda

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2019 r. w Rzeszowie

sprawy z wniosku W. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o emeryturę z tytułu pracy w warunkach szczególnych

na skutek odwołania W. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 19/12/2018 r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 19/12/2018 r , znak: (...) w ten sposób, że przyznaje W. T. prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych poczynając od dnia 10 grudnia 2018r oraz ustala brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt IV U 135/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 6 czerwca 2019 r.

Decyzją z dnia 19.XII.2018 r. znak: (...) Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., powołując się na treść przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (D. U. 2018 r. poz. 1270 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 r. nr 8 poz. 43 ze zm.), odmówił wnioskodawcy W. T. prawa do emerytury argumentując, iż nie spełnia on warunków do jej uzyskania bowiem na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Od powyższej decyzji W. T. złożył odwołanie wskazując, że organ rentowy nie uwzględnił mu do stażu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w ZELMER w R. w okresie od 30.VII.1976r do 31.XII.1995r kiedy to pracował przy szlifowaniu wyrobów.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie z przyczyn tożsamy jak podane w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca urodził się (...) i w dniu 10.XII.2018r. złożył w organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Wnioskodawca był członkiem OFE, jednakże złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, na dochody budżetu państwa.

Oceniając prawo wnioskodawcy do emerytury ZUS ustalił łączny okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat. Organ rentowy zakwestionował staż pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych wskazując, że na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach. (dowód – dokumentacja w aktach ZUS).

Organ rentowy nie uwzględnił okresu od 10.V.1979r do 31.XII.1982r i od 1.VIII.1989r do 31.XII.1995r w ZELMER w R. , łącznie 10 lat , 22 dni , gdyż w świadectwie pracy nie powołano przepisów zarządzenia resortowego .

Zakład pracy wystawił wnioskodawcy świadectwo pracy w warunkach szczególnych poprawnie sporządzone 17.I.2019rPoprzednie nosiło datę 30.III.2009r.W tym świadectwie potwierdzono ,że wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował od 10.V.1979r do 31.XII.1982r i od 1.VIII.1989r do 31.XII.1995r na stanowisku szlifierza .Dokumenty wystawiono w oparciu o akta osobowe .

W okresie od 1.I.1983r do 31.VII.1989r w aktach osobowych wnioskodawca ma wpisany angaż tokarz.

Słuchani w sprawie świadkowie i wnioskodawca zeznali ,że w tym okresie również stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę szlifierza , aż do 2009r.

Świadkowie pracowali razem z wnioskodawcą .

Od 1.I.1996r do 31.III.2009r wnioskodawca pracował jako szlifierz w (...) Sp. z o.o. / Zakład wyodrębnił się w 1995r z Wydziału Narzędziowni gdzie pracował wnioskodawca /. Świadectwo pracy w warunkach szczególnych z 30.III.2009r wystawione przez (...) Sp. z o.o.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta ZUS , akta osobowe , świadectwo pracy przedłożone przez wnioskodawcę na rozprawie , przesłuchania świadków i wnioskodawcy .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków i wnioskodawcy , bowiem korespondują z materiałem dowodowym zebrany w sprawie .

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie istotą sporu pozostawało ustalenie uprawnień W. T. do emerytury w wieku obniżonym ze względu na rodzaj wykonywanej pracy przy uwzględnieniu, iż urodził się on 15.VII. 1955 r. zastosowanie w sprawie znajdzie zatem art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w którym przewidziane zostało prawo do wcześniejszej emerytury dla zamkniętego katalogu ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy do końca 1998 r. spełnili ustawowo określone wymogi stażowe. Przepis ten przewiduje możliwość uzyskania emerytury przez mężczyzn , którzy ukończyli 60 lat tj. wiek przewidziany w art. 32 ustawy pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego lub przekazania środków z OFE na budżet państwa oraz wykazania na dzień 01.01.1999r - 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych .

Należy przy tym zauważyć, że o tym czy praca był wykonywana w szczególnych warunkach decyduje nie stanowisko, lecz wykonywane czynności. Ustalenie zatem, jakie prace wnioskodawca faktycznie wykonywał, nie zaś nazwa zajmowanego stanowiska, przesądza o ewentualnym istnieniu przesłanek do przyznania dochodzonego świadczenia (z uzasadnienia wyroku SN z dnia 21.04.2004r., II UK 337/03).

Należy wskazać, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 9 kwietnia 2009 r. sygn. akt I UK 316/08 w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe prowadzenie dowodu z zeznań świadków lub z przesłuchania stron nie podlega żadnym ograniczeniom.

Nie może zatem ulegać wątpliwości, że pracownik albo ubezpieczony ubiegający się o świadczenie z ubezpieczenia społecznego może w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych wszelkimi dowodami wykazywać okoliczności, od których zależą jego uprawnienia z tytułu ubezpieczenia - także wówczas, gdy z dokumentu (np. świadectwa pracy) wynika co innego (art. 473 k.p.c.). Należy wprawdzie stwierdzić, że okres zatrudnienia w szczególnych warunkach organ rentowy stwierdza na podstawie wystawianych przez zakład pracy świadectw pracy, jednakże pracownik nie może ponosić ujemnych konsekwencji za niedokładności w określaniu stanowisk pracy przez pracodawcę, albo braku wystawienia stosownych zaświadczeń, jeżeli w sposób niebudzący wątpliwości wykaże wykonywał pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Sąd w toku postępowania zainicjowanego odwołaniem wnioskodawcy nie może zatem ograniczyć możliwości udowodnienia, że dana praca wykonywana była w szczególnych warunkach jedynie do świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawionych według ustalonego w przepisach wzorca, lecz powinien wszelkimi dostępnymi dowodami wskazanymi przez strony postępowania dokonać oceny czy praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w spornym okresie.

Należy podkreślić, że w niniejszej sprawie wnioskodawca W. T. w sposób nie budzący wątpliwości udowodnił, że będąc zatrudniony w ZELMER R. , a następnie w (...) Sp. z o.o. w R. od 10.V.1979r do 31.XII.1998r stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę przy szlifowaniu i ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych.

Praca określona została w wykazie A, dziale III, pkt. 78 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Sąd zatem na podstawie niebudzących wątpliwości dowodów z zeznań świadków i zeznań wnioskodawcy, a także na podstawie informacji z zakładu pracy stwierdził, iż niesłuszne było stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, że wnioskodawca nie legitymuje się wymaganym co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach. Uwzględnienie bowiem okresu spornego wskazuje, że wnioskodawca posiada udowodniony co najmniej 15-letni staż pracy w szczególnych warunkach. Poczynione przez Sąd ustalenia bezsprzecznie pozwalają na przyjęcie, że w dacie wejścia w życie ustawy, tj. na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca spełniał wymóg stażu zatrudnienia w szczególnych warunkach i ogólnego stażu ubezpieczeniowego. Należy zauważyć, iż wnioskodawca spełniła wszystkie warunki do uzyskania prawa do emerytury na dzień złożenia wniosku.

Sąd Okręgowy pragnie również wskazać, że do zasad przyznawania i wypłacania świadczeń emerytalno-rentowych zastosowanie ma art. 118 ust. 1 ustawy emerytalnej, zgodnie, z którym, organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w terminie 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, przy czym w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego, za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego (ust. 1a). W niniejszej sprawie, jak wynika z poczynionych ustaleń faktycznych, niezbędnym dla wyjaśnienia okoliczności spornych w sprawie było przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków oraz samego wnioskodawcy, a nowego świadectwa pracy w warunkach szczególnych z 17.I.2019r. Dopiero tak zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na wydanie rozstrzygnięcia, co powoduje, iż nie można uznać, iż organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Skutkiem powyższego Sąd uwzględnił odwołanie i stosownie do treści art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R., przyznając wnioskodawcy prawo do emerytury poczynając od dnia 10.XII. 2018 r.tj. od dnia złożenia wniosku / 60 lat ukończył wnioskodawca 15.VII.2015r/.